

בשום חפלה אחרת וזאתה וגם כי על הדרך הזה ידבר ובערב בכל יום

דע"ה

סימן ח' בגי' קדושות וסי' ט' בעליות דמנחש"ק

והשכל (ח"ג) מח

מפיו יולא דכל המאמרים הנ"ל שגא להשוותם הם הם המדברים בכל בגי' קדושות ועל כולם דיבר דבד"ק דהמשכה היא מדעת ההחון ולא רק על קדושת העמידה, וכ"כ מפשט שר"כ שם בדל"ה ע"כ בחפלה דרוש צי' שכי' זב"ה"ל ואמנם ענין קדושת יולר וקדושת חפלה וקדושת וצא לליון וכ"כ ע"ש הרי דכולם נחתיכו בחדא מהחא ועל כולם תני ומפרש ובכן עלן למשכוני נפשין וליושב דבריו שנקידור בקדושת יולר ודקידורא שיתאימו ע"ד קדושת חפלה.

ד) והנה לעיל (באות א') כבר יושבנו קלח עפ"ד בעליון ז"ל, ואמנם כעת נ"ל ליישב בדרך מרווחת יותר עפ"ד רב"ז ז"ל בשב"כ (בדל"ה ע"ג) בחתי' דרו' צי' הנ"ל שכי' וז"ל ואמנם ענין קדושת יולר וקדושת חפלה וקדושת וצא לליון היא כי הכלל הכלול לא נמלא לה בראשה רק צי' מוחין וכו' והענין הוא כי הנקבה מהדיו מאחריו וממלא כי קדם לה בעלה כשיעור ו"ק חב"ד חג"ת וכו' וכו"ס אלו הדעת כוללם כי הוא כולל חו"ב ומכריע ביניהם וכולל חו"ג ומכריע ביניהם וכו' ע"כ נ"מ"ל כי הדעת כולל ו"ק חב"ד חג"ת דהיינו דעת עליון ודעת תחתון, והנה בקדושת חפלה כבר צי' שם בשב"כ ולפיכך מקדשין אותה אחר צי' ברכות שהם חו"ב להיות דעתה כלול מהם וכו' וביאור הדברים כמ"ש הרש"ש זי"ע"א בנ"ש"ש שם שבצי' ברכות רח"י מקבלת מדעת עליון ובקדושת מדעת תחתון כנ"ל, ומעתה מצי' הדבר מאליו דבקדושת יולר ודקידורא דלא קיבלה שפע עדין מדעת עליון דלריך להמשיך לה משניכס, וכיינו שכי' מחב"ד חג"ת דז"א ר"ל דעת עליון הנקי חב"ד ודעת תחתון הנקי חג"ת כמ"ש בשב"כ הנ"ל, ולזה דקדק הרש"ש זי"ע"א בכוונה מכוונת לקדר בקדושת יולר ודקידורא מחב"ד חג"ת ובקדושת חפלה דדעת ההחון משוש דכ"א כפי ענינו דבקדושת העמידה שכבר קבלה מדעת עליון, צי' ברכות רח"י עתה בקדושת אינה מקבלת רק מדעת ההחון משא"כ בקדושת יולר וקידורא שעדין לא קבלה מדעת עליון עתה מקבלת משניכס עליון ותחתון צפעס א', ומעתה אין כל פסק ממה שנקפסק בעליון ז"ל הנ"ל דודאי דהכוונה הוא מחב"ד חג"ת דז"א דהיינו מדעת עליון ותחתון הכלולים ו"ק שהם חב"ד חג"ת ע"ד מה שציאר הרב ז"ל עלמו בשב"כ הנ"ל והוא ברור לע"ד וא"ש אח"מ וכו"כ שוב אחרי כותבי כ"ז מלאחי בפי' שערי רחמים ח"ב ק"י ק"ב דייט"ע ע"א שבה"מ שם הביא תש"י כתי' ממבר"א משען ז"ל שכי' וז"ל גם מ"ש להמשיך מוחין דחש"ן וכו' דחב"ד חג"ת וכו' ז"ל שהוא דוגמת מה שנעשה באל"י דהיינו כמו שבאל"י באצות וגבורות דחזרה נמשכו וכו' חו"ב ודעת עליון וכו' ואח"כ בקדושת נמשך מחג"ת דהיינו חרין עטרין ודעת תחתון וכו' ע"ש והוא ממש כדברינו ושר"ש שזכירי. לדעתו דעת עליון ול"וי ינומיי" כיר"א.

העיר עבדיה הדאיה ק"ט.

כמ"ש בנ"ש"ש שם, ואמנם נ"י ודאי דכוונתו לפרש לפי"ז חב"ד חג"ת טובים השנים, מהיחסיק לדעת התחתון דהוא נקי חב"ד בערך חג"ת שתחתיו ונקי חג"ת בערך חו"ב ודעת העליון שעליו שהם ג"פ ט"ו חג"ת שנקי חב"ד כנ"ל בנ"ש"ש שם, א"כ דפי' דחב"ד חג"ת קאי על המוחין כפי דרוש הדעת דהח"ב"ד הם עו"ן ודעתה או"ן ודעתה הם או"י"א ויסקו"ת ועיקר ההמשכה לא צאה צב"אור ויכולנו לומר דהיא מדעת התחתון ע"ד קדושת חזרת העמידה ובקדושת רח"י ממשכין קו ימין שלהם שהוא החש"ן, ובקדושת צי' קו שמאל שהוא חג"ת, ובקדושת גי' קו האמצעי שהוא דחש"ן, כן נ"י לפרש כוונתו בפי' הגי'. **ג) והנה** מריש הובא אמונא דבריו ר' הרש"ש זי"ע"א בנ"ש"ש שכי' דהמשכה בכללות הקדושה היא מחב"ד דדעת התחתון וכו', לא קאי אלא הקדושה דחזרת העמידה דהרי שם קיים עלה וז"ל ונקי חג"ת בערך חו"ב ודעת העליון וכו' ונקי חב"ד ומאלו חב"ד כבר נמשך צי' ברכות ראשונות [ר"ל בחזרה בברכה מגן חש"ן ודח"י דחקים ובברכה אחר גבור בנ"ה ודח"י דגבורות], אמנם עתה בקדושת כוונתו היא להמשיך לנוק' גי' מוחין חב"ד מהדעת התחתון דז"א הנקי חג"ת וכו' ע"כ, הנה הרש"ש ז"ל מילתא בטעמא קא טעיס, משום דמדעת העליון כבר נמשך לה צי' ברכות רח"י, לזה עתה ממשכין לה עוד מדעת התחתון משא"כ בקדושת דיו"א, דמי דבריא לא נמשך לה עד טכשו שום המשכה מדעת העליון אין מקום להמשיך לה עתה מדעת התחתון, רק פשוט אנו ממשכין לה מחב"ד חג"ת דז"א דבריא, או מחב"ד חג"ת הכ"ו דבריא לתת לה כח לעלות להיכל עלם השמים שבכבוד דבריא כמ"ש בשב"כ דרוש ד' דחזרת העמידה ע"ש וכ"י מפשט שבה"כ שם שכי' ואנו ממשכים לה שפע רב וקדוש מגי' עליונות דבריא שהם חב"ד וכו' קדושה היא בחכמה ובכמה של ברוך וכו' צבינה ומלכות שהיא ימלוך וכו' בדעת ע"כ.

ג) ואולם שו"ר דמונקוס שגא הרש"ש ז"ל עלמו ליישב המאמרים הנ"ל כחולקים מבואר דכל בגי' קדושות שוים ציטעויריכס דמ"ש בראשונה כי הרב שלריך להמשיך לנוק' צי' קדושות תלת מוחין דחב"ד הוא בשב"כ דל"ה רע"ד שכי' וז"ל והנה קדושת יולר לתת לה גי' מוחין צי' קדושות אלו ולהיות דעתה כלול מגי' קדושות עליונות וכ"ז למטה במקומה דבריא וכו' וכאשר תפלה עם בעלה וכו' לריכין לשלם לה גי' קדושות לתקן גי' מוחותיה וכו' וזהו קדושת חפלה וכו' ע"כ, הרי דמאמר זה נאמר צין בקדושת יולר צין בקדושת העמידה, גם מ"ש ובמק"א כי שהגי' קדושות בחכמה ובכרך צבינה וכו' הוא דט"ל קט"ג ותחי' ע"ד שכי' וז"ל וזה ביאור קק"ק קדושה היא בחכמה ובכמה של ברוך וכו' צבינה ומלכות שהיא ימלוך וכו' בדעת ע"כ, והנה כל עיקרו קאי שם לבאר ענין קדושת יולר כאשר יראה המעיין שם בגוף הדברים אלא דבאגב כלל קדושת העמידה ודקידורא באומרו ומלכות שהיא ימלוך וכו' ע"ש, גם מ"ש ובז"א כי כי כל כללות הקדושה הוא להמשיך לנוק' מוח דעת וכו' הוא דט"ל ע"כ שכי' וז"ל והנה עיקר חכמת קוד הקדושה הוא לתת הארה אל מוח הדעת דהל וכו' ע"כ, וע"ש דמצי' דקאי אכל גי' קדושות גם מ"ש ובמק"א כתב להמשיך לה תלת מוחין חב"ד מחג"ת דז"א הוא בשב"כ בדל"ה ע"ד הנ"ל שקיים וז"ל וזהו קדושת חפלה להמשיך לה חב"ד מנג"ר שצבר שלמעלה ממנה שהם חג"ת וכו' ע"כ, הנה לך

סימן ט'
שאלה הנה במנחה עש"ק בכריעות וזקופות כתוב לאמר בתי' ברוך הרה"י להמשיך לזו"ן דאל"י שפע וכו' כדי לכלול לז"ן דבריא, ובתי' אחר להמשיך שפע לחב"ד דאל"י וכו' כדי לכלול לכח"ד דבריא, ובזקופות מעלים ט"ו האל"י ע"י שם מ"ב להלביש את נה"י דא"ק, וכע"ז בשאר הכריעות וזקופות דקיום ברכת

סימן י"ד

עוד

שאלת בעליות הנ"ל שיש בהם שינוי מקודם בעמידה ואחריה לבאמלע העמידה, דבעליות של קודם העמידה ואחריה הם מתחיל לעילא, וגם בלי המשכת שפע מהמאליל, ובעליות שבאמלע העמידה בכריעות וזקיפות הם מעילא לתתא, וגם ע"י שפע עליון מהמאליל ז"ה, ורלתי מ"ש ליישב צוה בה"מ ז"ל בקידור עפ"י דק"ל ולא נחרוז למאונך ע"כ.

תשובה

קולי אל ה' אקרא יאר פניו אחנו קלה, להשפיע עלינו רוח ממרום קדשו להבין הדברים העומדים ברומו, ה' הכה לפקע"ד דכבר בדברים מבוארים צה"כ דק"צ ע"כ בשמועה הרא' שבי ואח"כ תתחיל העמידה ותכוין בכריעה ה' וכו' להוריד עליך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דל"ה וכו' ותכוין כי ע"י אלו הנשמות אתה מעלה את המ' למעלה בקוד מ"ן וכו' ואח"כ בכריעה ז' וכו' ע"ש אשר מבו' מה' כי כל ההתכללות שתיכה לפני העמידה, היא כדי לקבל שפע נר"ן להיות לו כח להעלות את המ' דכל עולם ועולם בעולם שלמעלה ממנו בקוד מ"ן והיינו דע"י שנכללו ממטה למעלה שקבלו כ"א חוקי קדושה אז יכיר לו היכולת להוריד עליו כח הנשמות ההם להעלות המ' בקוד מ"ן ולפי ק' זה של שמועה זו מוכרח להיות הדבר צ"ק זה דקודם העמידה ע"י ההתכללות קיבלו כ"א חוקי קדושה ואז נמשך שפע מעילא לתתא ועליוס בכריעות וזקיפות.

ב) ומעתה דון מיינה גם לשמועה הב' בע"ג שהיא אשר הובאה בקידור שהיא ג"כ ע"ס הנו', דהשפע מהמאליל העליון ז"ה ה"א לבוא אס לא ע"י ההתכללות תח"י מתחיל לעילא כדי שיעלו חלקי אלהות שבהם ע"י מ"ן של הנשמות כמ"ש צה"כ שם, ואז ע"י שעלו נרנח"י שלו עם כל חלקי האלהות אל שורשם העליון שבצ"י"ע ונרנח"י דא"ק, אז בעמידה נמשך השפע בקוד מעילא לתתא מהמאליל העליון לכלול העולמות ולהעלותם בעלם, כי העליות של לפני העמידה לא היו עלייה ממש רק בקוד התכללות להעלות חלקי האלהות שבהם בקוד מ"ן כמבו' בקידור, ואחר שקבלו שפע עליון בעמידה, אז יכוין לכוללם יחד בצרכת המצרך את עמו ישראל, כדי להוריד עליו כח תוספת נרנח"י הנו' וכל הנו' עליות הנו' הם כולם קשר א' ושלשלת א', דקודם העמידה עלייתם כפי עליות מ"ן, בעמידה מקבלים השפע, בקוף העמידה גמר ההתכללות ממטה למעלה, כ"י מפשט שה"כ וגם מק' חמדת ישראל (הכמוס אחי צה"י).

ואף

לדברי החו"ח ז"ל בדק"ל ע"כ שבי שקודם העמידה אנו מעלים פנימיות דה"י, ודעמידה חל"ה דפני', ובש"ש פני' דפני' ע"ש, הנה כבר שם בדקל"ה ע"א כי וז"ל ואנחנו כהבנו לעיל שזכ הכללות של המצרך הוא צפני' דפני' וכו' הכוונה הוא שע"י הכריעות והזקיפות של העמידה דמנחה זו עולה הפני' דח"י במדריגת חל"ה דפני', ועתה צה"ה זו דהמצרך עם מה שאנו מכוונים לכלול אצ"י"ע זצ"ז עולה הפני' דחל"ה דקודם העמידה במדריגת פני' דפני' עכ"ל, הרי דגם לדבריו ז"ל אינם ג' בח"י חלוקות כאשר הבין בהמ"ג שם, אלא דכולם בח"י א' וכולם קשר א' דהיינו ע"ד שכתבנו דאותה הבח"י דקודם העמידה היא בעלמה אשר ממשכין אליה השפע בכריעות וזקיפות וכו' היא ג"כ אשר אנו כוללים אותה בצרכת ש"ש וכוא ממש ע"ד שכתבנו וא"ש בה"י"צ ולו"י י"מ ומ"י"י כיר"א.

הלעיר עבדיה הדאיה ק"ט

צמח אבות ומודים והטוב שמך ע"י בקידור, אלא דזו היא שקשה בכריעות דקיום הצרכה דמנן אצרכה וכן דמודים כחוב להמשיך ז' מיינו שפע כדי להעלותם ולכלול וכו' ע"ש ולא ידעתי למה השינוי הזה בכריעות רל"י דצרכת אבות לא כתוב ז' מיינו שפע א' לכלול ז' לעלות, ובשאלת בהטוב שמך דכתוב רק שפע א' לעלות וכו' ל"ק משום דשם אין עולם אחר למטה מהעשיה לכלול אותה עם עולם שלמעלה ממנה, משא"כ כאן בכריעות ראשונות של צרכת אבות, שפיר שייך התכללות ועלייה דהיינו עליית עולם האל"ה להלביש נה"י דא"ק והתכללות עולם הכריעה צה"י, וירינו דעת ושכמ"ה.

תשובה

דע כי כן כ' הרב ז"ל צה"כ דק"צ ע"ג ח"ל ובכריעה א' תכוין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האל"ה כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריעה, ואז בזקיפה תכוין לזקוף ולהעלות וכו' ע"י הוי"ה דע"כ, ובכריעה הב' תכוין להוריד ז' מיינו שפע אל עולם הכריעה, הא' הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עול' היצירה, והב' הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בע"י האל"ה, ואז בזקיפה הכיח תכוין לזקוף ולהעלות וכו' ע"י הוי"ה דק"ג וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה ג' בע"י היצירה, וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה ד' בע"י העשיה, אלא שבעשיה א"ל רק להוריד שפע א' צלצד וכו' ע"כ, **הנה** ודאי דמ"ש בתח"י כריעה רל"י, ובכריעה ז', כונתו לרזיה על ז' בכריעות דתח"י הצרכה וקופה דכ"י כריעות דתח"י הצרכה כולל אותם בכריעה א', וכן כ"י כריעות דקוף הצרכה כולל אותם בכריעה א', דכרי על הזקיפה בכריעה רל"י כי ע"י הוי"ה דע"כ וכו' ע"י הוי"ה דק"ג, והיינו ז' זקיפות הרא' דתח"י הצרכה שהם ע"י הוי"ה דע"כ וכו' זקיפות הא"ה דקיום הצרכה דהם ע"י הוי"ה דק"ג ככתוב בקידור, **ומעתה** מאחר שבי צפ"י אחר על כריעה ז' שהם כ"י הכריעות דקיום הצרכה להמשיך ז' מיינו שפע וכו' וצ"ל לא כ"כ מב' דכן לריך להיות גם בכריעות דמודים שהם הכריעה ה"י מוד' וכעד"ז בכריעה ג' בל"ה, וכעד"ז בדי בעשיה אלא שבעשיה רק שפע א' וכו' מב' דהיצירה לריך להמשיך ז' מיינו שפע, והיינו כמ"ש בקידור, ודברי הקידור יקודתם צה"ר קודם עפ"י דכ"ז ז"ל צה"כ **הניל** וכו' צפ"ה צפ"ה מדרכי שבת ע"ש.

אלא

דאי קשיא הא קשיא על עיקר דברי הרז"ל צה"כ ובפס"ה הניל דמדוע בכריעות רל"י כי דקני בשפע א', הלא גם שם יש עלייה אל עולם האל"ה לכה"י דא"ק והתכללות אל עולם הכריעה בעולם האל"ה כניל וחי לאו דמקסיפונא חמינה דכן לריך להיות צאמת דגם בכריעה רל"י לריך לכוין להמשיך ז' מיינו שפע דומיא דכריעה ז', וכתב ז"ל צה"כ קילר צמוצן וכלל זה באומרו כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול וכו' דהיינו דהשפע העליון **הזה כלול מתחתיו** לתת כח להעלות עולם האל"ה עצמו לנה"י דא"ק, וגם לכלול עמו עולם הכריעה, ומ"ש אח"כ ובכריעה ז' וכו' תכוין להוריד ז' מיינו שפע וכו' אין הכוונה לאפוקי כריעה רל"י אלא ר"ל דכן הדבר גם בכריעה ז' תכוין כמו בכריעה רל"י להוריד ז' מיינו שפע וכו', וכעד"ז בכריעה ג' לאפוקי בכריעה ד' בעשיה דל"ה להוריד רק שפע א' ומריש כוח חמינה דאפשר דעולם האל"ה לגודל מעלתו מקסיף לו רק שפע א' לז' הענינים, אמנם שו"ר דפי' הרא' יותר נכון וא"ש אח"מ והיע"א.

הלעיר עבדיה הדאיה ק"ט

א דיין ניד יגיד א יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
 ז' יודי"ן דע"ס גי' ג"ד וימתיקס צב' יודין דאלף ויהיו גי' יגי"ד.
 תהלתך להמשיך השפע מאלי' לצריחה ופי יגיד תהלתך ר"ת תי"ו להמתיק
 כ"ב אותיות א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע
 פ צ ק ר ש ת ופי יגיד תהלתך ס"ת יד"ך כמספר שס בוכו להמשיך
 שס זה מהבינה מיד ימינה להמתיק את ה"ג מנצפך שהס אלצעות יד ימין
 דנוק' וע"י שס בוכ"ו מתמלאת המל' בד"ל אותיות ארת למד פא
 דלת למד תו נון ואו נון יוד ואו דלת שגי' יד"ך.

עוד יכוין להמתיק ה"ג מנלפ"ך בד"ל אותיות ובסס בוכו.
 ארת למד פא. דלת למד תו. נון ואו נון. יוד ואו דלת
 בוכו צ"ן דצ"ן יד שמאל דבינה מנצפך יד שמאל דנוק'.
 וזו הכוונה בקילור

אדני שהיא מל' דאלי' העומדת בהק"ק דצריחה. שפתי שהס נו"ה.
 תפתח ע"י הת"ת. ופי שהיא המל' הנו'. יגיד וימשיך השפע היורד
 מהאלי' לצריחה שהוא תהלתך ויחזור ההיכל ההוא כאלו' עלמו.

מנחת עש"ק

וקודם שיתחיל אדני שפתי תפתח (*) יכוין להעלו' יוד ההוה הוה
 ה' פרלופי עשייה ע"י שס צ"ן ולכלול נפשו
 עם גרנח"י דעשיה ולהעלותם עם חלקי האלהות דכרכח"י

דעשייה אל היצירה. אח"כ
 (*) עיין צס' תו"ח דק"ל ע"צ וז"ל ומ"ס שהכוונת של העלויות של קודם
 התחלת העמידה והעלויות של העמידה הם עליות העולמות הכונה היא שקודם
 העמידה אלו מעלים פנימיות דחילו' הנק' בחי' נשמות ודעמידה חילו' דפנימיות.
 הנק' בחי' עולמות ובסיס שלום פני' דפני' הנק' נשמות עכ"ל ומה ש"ל כי
 למה העלויות אלו של קודם התחלת העמידה וכן העלויות דשים שלום כולם יחד
 עולים בלתי שום הארה ולא כן העלויות של העמידה הם עולים ע"י הארה אשר
 נמשך להם ממאלי' העליון צ"ה ולפי"ז ניחא דבעלויות של העמידה לריכין אנו להמשיך
 להם הארות מן המאלי' העליון צ"ה אחרי שהם בחי' חילו' דפני' הנק' בחי' נשמות
 עולמות ועי"כ עולים אשר לא כן העלויות של קודם העמידה וכן העלויות דשים
 שלום שהם בחי' פנימיו' הנק' בחי' נשמות אין אנו לריכין להמשיך להם הארות
 רק עולין ע"י העסמ"צ דוקא אמנם ל"ל כי למה העלויות אלו של קודם התחלת
 העמידה וכן העלויות דשים שלום יחד עולים ממטה למעלה ולא כן העלויות
 של העמידה הם עולים מעילא לתתא וע"ש נלע"ד י"ל כי העלויות אלו של קודם
 העמידה ודשים שלום אשר עולין ממטה למעלה גם בזאת ניחא יען כי כן הוא
 סדר כל העלויות אבל לא כן העלויות אשר עולין בעמידה לזה אנו לריכין לתת
 קטם שעולין מעילא לתתא והטעם הוא זה כי כיון שהעלויות אלו של העמידה

סידור תפלה להרש"ש

<p>יוד הא ואו הא יוד הה וו הה</p>	<p>אח"כ יכוין להעלות ה"פ היצירה עם ה"פ העשיה ע"י מ"ה וב"ן ולכלול רוחו ונפשו עם נרנח"י דיצירה ועשיה ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דיצירה ועשייה אל הצריחה.</p>
<p>יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה</p>	<p>אח"כ יכוין להעלות ה"פ הצריחה עם ה"פ יצירה ועשייה ע"י סמ"ב ולכלול נר"ן שלו עם הנרנח"י דצ"ע ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דצ"ע אל האלי'.</p>
<p>יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה</p>	<p>אח"כ יכוין להעלות ה"פ האלי' עם ה"פ צ"ע ע"י עסמ"ב ולכלול נרנח"ס שלו עם נרנח"י דצ"ע ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דצ"ע אל שורשם העליון שבצ"ע ונרנח"י דא"ק.</p>

יכוין לכלול ולקשר ולחבר פנימיות וחילו' צ"ע דאלי' פנימי' ומקיפים הוה
דהויה הכוללת וסמ"ב משולבים ואל אדני ואל הויה ואל שדי משולבים עם י
דהויה הנו' ושם ע"ב ולכלול ולחבר נרנח"ס שלו עם נרנח"י דצ"ע ולהמשיך
נרנח"י ומוחין פנימים ומקיפים לפנימיות דחו"פ דאלי'.

הוהי יוד יוד יוד הה הא הי הו וואו וואו ויו. הה
הא הי הי . א א א ל ל ל א י ש , ד ה ד ג ו י י ה
ויכוין להעלות ע"י העמידה פנימיו' חצ"ר דאלי' שהוא חילו' החצ"ד עלמס להסמך
ולהלביש פנימיו' החצ"ד עלמס המלביש עתה לחילו' נה"י דעקודים. ופנימיות
דחג"ס דאלי' שהוא חילו' החג"ס עלמס להתחבר ולהלביש חילו' חצ"ד שהוא
פנימיות החג"ס עלמס. ופנימיות נה"ס שהוא חילו' הנה"ס עלמס להתחבר
ולהלביש חילו' החג"ס שהוא פני' הנה"ס עלמס. וחו"פ חצ"ד דצריחה במקום
חו"פ נה"ס דאלי'. והרי הם י"ג מדות בעולם האלי'.

מתחלת העמידה ע"ס התפלה יכוין **מנורה** ע"י **יצחק**.

יחוד התפלה

יכוין לחקן פגם ביטול התפלה. יכוין באות ך' דהויה שהוא ז"א להעלותו לך
ראשונה דהויה שהיא חימא. ויכוין להעלות שיהן לאות י דהויה שהוא אבא.
אח"כ יכוין להעלות ך' אחרונה דהויה שהיא הנוק' כדי לחברה עם אותיות
והרי הנו"ל דהויה באופן זה. **וה ויהי הוהי גי' סין כנגד אות ה' אחרונה דהויה ך'**

יכוין

אנו מעלין אותן בזקיפות של העמידה והכריעות והזקיפות אלו של העמידה הם
חו"ב חו"ג של כתר והמו' אשר נמשך ג"כ בצריעות וזקיפות ההם הם צבחי' ז'
שמות וסדרן הוא מעילא להתא וא"כ מטעם זה אנו מעלין כל העליות הנו'
של העמידה מעילא להתא ובסדר המשכת המו' דז' שמות הנו' והארה אשר
ממשיכים להם מהמאליל העליון צ"ה נמשכה ג"כ ע"י הז' שמות המו' הנו' אשר
הם מעילא להתא. וא"ש את"מ.

יא"ה

קודם התחלת העמידה והעליות של העמידה הם עלית העולמות ועליות שלאחר העמידה הם עליית הנשמות, הכונה היא שקודם העמידה אנו מעלים פנימיות דחיצוניות הנקרא בחינת נשמות, ודעמידה חיצו' דפנימיות הנקרא בחינת עולמות, ובשים שלום פנימיות דפנימיות הנקרא נשמות***:

עוד כתב מורי הרב ז"ל שיש בנין דו"ן מר"ח לט"ו ומט"ו עד סופו ע"כ, הענין הוא שכתב בספר הכונות הישן וז"ל דע כי החדש הוא שלשים יום והם רומזים לנה"י דז"א המגדלים פרצופה, והנה היסוד דז"א אינו מגיע כי אם עד סיום התפארת שלה לכך היסוד והמלכות שלה אין לה על מה לסמוך בז"א לכך הט"ו ימים ראשונים של החדש הם רחמים והענין כי החדש הוא בחינת המלכות והיא שלושים יום רומז לנה"י דז"א שמהם בנינה שכל אחד כלול מו' הרי ל' לכן מראשה עד חציה שהיא עד התפארת שלה נקרא רחמים ומחציה ולמטה שאין כנגדה יסוד דז"א הוא דין גמור, והנה מראשה עד חציה נקרא פב"פ ומחציה ולמטה שהם הט"ו ימים אחרונים של החדש נקרא בחינת אב"א עכ"ל, והנה הכונה היא שהבירורים של חצי חדש האחרון*** הם נתקנים מעילא לתתא והבירורים של הט"ו ימים ראשונים של החדש הם נתקנים מתתא לעילא. ומ"ש הרב ז"ל שאין לקדשה עד שבעה ימים עד שחגיע הארת ושפע כחב"ד חג"ת דז"א לכתר דנוק' שהוא כנגד התפארת דז"א זה הז"א שכתב הוא בחינת הז"א דמלכות שהיא בחינת החדש, והכונה היא שמתחילת ימי הראשון של החדש מתחיל הז"א דמלכות של הבחינה היותר תחתונה לקבל שפע בכתר שלו, וביום ב' מקבל הז"א של המדריגה הראשונה הנו' שפע הארת בכתר וחכמה שלו, וכן הז"א של המדריגה השנית העליונה ממנה שע"ג הסמוכה לה וכן ביום ג' ג' בחינות דז"א מקבלים שפע בכח"ב שלהם עד יום

כתב בספר הכונות במנחת ערב שבת שהכונה בזקיפות וכריעות להעלות את המלכות למקומה כמו שהיתה קודם הקיטרוג*, והנה בדרושי ר"ח כתב וז"ל והנה כשנאצלו זו"ן היו שוין בקומתן ממש והיו נקראים שני המאורות הגדולים ע"ש, ובספר הכונות הישן פירש הענין בפירוש כי מתחילה לא היתה צריכה לקבל אור ע"י בעלה רק ששניהם היו שוין והיו מקבלים יחד והיא היתה גדולה כמותו עכ"ל, ואע"פ שכתב בשער ל"ו שער מיעוט הירח פ"א שאי אפשר שיעלו זו"ן להשתמש בכתר אחד, שאם היו עולים זו"ן להשתמש בכתר אחד שוב לא היה אומה ולשון שולטת בישראל, וזהו במוחין דאו"א עילאין, [יג] אבל כשמקבלים מוחין דישסו"ת במנחת ערב שבת עולים להשתמש בכתר אחד כמו קודם הקיטרוג, והענין הוא כמו ביו"ט ור"ח שמקבלים זו"ן כל אחד מוחין בפני

עצמם דהיינו בר"ח ומנחת ערב שבת הוא מקבל מוחין מאו"א דישסו"ת והיא מקבלת מוחין מישסו"ת דישסו"ת וכן ביו"ט הוא מקבל מוחין מאו"א דאו"א והיא מישסו"ת דאו"א, וככריעות וזקיפות נמשכים המוחין לשניהם ביחד והנוק' העולה בכריעה וזקיפה היא הנוק' של שניהם כמו שהיה אומר מורי הרב ז"ל לענין ר"ח ויו"ט כן הוא במנחת ערב שבת:

כתב שם מורי הרב ז"ל יכוין להוריד עליו כח הנרנח"י הנו' ע"י עסמ"ב ואח"כ יכוין להעלות כל בחינות הנרנח"י הנו' למ"ן למלכויות דאבי"ע דאצילות ולהעלותם ע"י עסמ"ב עכ"ל, זאת העלית מ"ן למלכויות דאבי"ע הוא סוד המשכת המוחין להם שהוא הע"ב למלכות דאצילות וכו', והוא כלול מעס"ב** וכן על דרך זה בשאר המלכויות כי המוחין של הנוקבין נקראים בשם עלית מ"ן, כמ"ש במבוא שערים ש"ב ח"ג פ"ח וז"ל כי כל אלו הם בחינת נקודות שהם נקבות ובחינת אור חוזר מ"ן עכ"ל, ומ"ש שהכונות של העליות של

* נראה שתיקון הקיטרוג הוא צפלוף הימים, ומיקון הלכנה לנח"ל אלה"ר הוא צפלוף הזמנים וכנגדו — ר"ת. ולימים הוא כריעות וזקיפות למנחת ערב שבת. ועיין לעיל ק"ט עמודה ז'. (המו"ל). ** דפ"ו"י — מעסמ"ב. *** עיין דעה והשכל ח"ג סי' י'.

**** נ"ה שטעו"ס נפל והיה כמוז קך הני מדש הא' וכמו האחרון וז"ל הראשון, וכן בסוף מ"ש ימים ראשונים ז"ל אחרונים כנ"ה והצטרך

גדלה היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה כמוהו, ודע והבן מאד כי אז כל בחינת המלכויות דו"א עצמו שהוא ב"ן שלו כנו' במקום אחר שהיא דוגמת בינה עליונה הנקרא אהורים שלו נסרו וניתנו אליה ועי"ז נשלמה כי היא דוגמת התבונה הנעשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה, והנה הכלים הם נסרים ונדבקים בה כיון שהנשמה נכנס בה שהיא נשמת הכלים הנסרים שהוא ב"ן דו"א אורות וכלים והבן זה מאד עכ"ל, הבונה היא על מ"ש בשער מ"א שער החשמל פ"ב וז"ל בכללות ואח"כ באים המוחין דפנים לז"א עם החשמל דפנים והמוחין הראשונים דאח' ניתנים לנוק' עכ"ל, הבונה שהיא לוקחת המוחין דאחור לבד המלכויות דמוחין דפנים גמורים או דמוחין דנסירה, לזה כיוון בכאן שכיון שלוקחת המוחין דאחור לבד שהוא בחינת נשמה או לוקחת גם המלכויות דנסירה או דפנים דאל"כ איך יקח הנשמה קודם המלכויות דו"א שהם בחינת רוח. ומ"ש שהוא ב"ן דו"א אורות וכלים, ר"ל שלוקחת כלים דו"א דנסירה ומלכויות דאימא דנסירה או דפנים בתוכם כמ"ש בשער ל"ד שער תיקון הנוק' פ"ב כלל ט"ו. ועוד אנו לומדים מכאן שהמלכויות שלוקחת מו"א היא בחינת לאה המתחברת עם רחל שהיא הנוק' עם המוחין דאח' שקבלו מו"א, כל זה נקרא בחינת רחל ומתחברת עם לאה שהם המלכויות דמוחין דנסירה או דפנים כי כבר כתבנו במקום אחר כי לאה ורחל הם דוגמת בינה ותבונה כמ"ש בשער ההקדמות, ומ"ש בפ"ב דשער תיקון הנוק' כלל ט"ו וז"ל ג' כלים יש במלכות והכלי הראשון יש בו שלשה בחינות כלי שלה, וכלי מלבוש ז"א בתוכו, וכלי מלבוש אימא בתוכו, ומוחין דנפש בתוכם, וכן כלי השני דבחינת רוח שלה וכן בכלי השלישי דבחינת נשמה שלה ע"ש כל זה הוא בין במוחין דאחור בין במוחין דנסירה

שביעי שמקבלים בחינות הז"א של שבעה מדריגות התחתונות של המלכות שפע בכחב"ד חג"ת שלהם, ומשפיעין בכתר דנוקבין שלהם שהם כנגד התפארת שלהם, וכן הולכים ומתקנים הט"ו מדריגות של המלכות עד ט"ו לחדש שביליל ט"ו לחדש מתתקנים הזו"ן של המדריגה העליונה * של הפנים דמלכות ואז מתחיל להיתקן הזו"ן [האחרונים]** של הט"ו מדריגות של האחור דמלכות:

והנה כתב מורי הרב ז"ל בהמברך את עמו דמנחת ערב שבת כד' אותיות ההוי"ה ההיא יכוין כי הם בחינת אבי"ע עם המוחין דעסמ"ב ונרנח"י שעלה קודם העמידה עתה יכוין לכלול אותם זה בזה ויכוין להמשך מהמאציל על ידי עליה זו תוספת נרנח"י לא"ק ואבי"ע דא"ק ולא"ק ואבי"ע דאצילות ולא"ק ואבי"ע דבי"ע. **ואנחנו** כתבנו לעיל שזה הכללות של המברך הוא בפנימיות דפנימיות ושל קודם העמידה הוא בפנימיות דחיצו **הבונה** היא שעל ידי הכריעות והזקיפות של העמידה דמנחה זו עולה הפנימיות דחיצו' במדריגת חיצו' דפנימיות **ועתה** בהוי"ה זו דהמברך עם מה שאנו מכוונים בהוי"ה זו לכלול אבי"ע זה בזה עולה הפני' דחיצו' דקודם העמידה במדריגת פנימיות דפנימיות, **והנה עליית** המלכויות דאבי"ע למקום שהיו קודם הקיטרוג להשתמש בכתר אחד הוא עתה **בהמברך דמנחה** זו ולא בתחילת העמידה א"כ עתה מסתלקים כל המוחין דישסו"ת וניתנים למלכות והז"א מקבל מוחין מאו"א עילאין על דרך האמור לעיל, א"כ הזווג הוא כל זו"ן בפני עצמו זו"ן דו"א בפני עצמו וזווג דזו"ן דנוק' בפני עצמו צריך לכוין שילובים דהוי"ה אהי"ה הוי"ה אלהי"ם וכו' בכל זו"ן בפ"ע כמ"ש במבוא שערים ש"ב ח"ב פ"ו שאז אינם צריכין [יד] זה לזה כלל ע"ש: **כתב** בשער מ' שער חו"פ פ"ו וז"ל ואח"כ יצאו המוחין מן הז"א וניתנו אליה ואז

* הרי צפירוש כתב שהיא המדריגה העליונה וא"כ מש"ל צימים ראשונים של נח"י מחמו' וכן ז' מדריגות הממונות ז"ל עליונות כמ"ש כאן ועדי חמימה כתיב כנ"ל הכותב ואפשר שיהיה הנגה אחרת עכ"פ הרי הלשון מונח לפניך. (אפ"ר יחזק)

מה שלא נעשו בשום תפלה אחרת וזאתה וגם כי על הדרך הזה הוא ענין מלות הק"ש שנגזרו לקרותה בבקר ובערב בכל יום תמיד לפי שכל ק"ש נעשה דבר מיוחד למעלה מה שלא נעשה כן בק"ש אחרת וזאתה משולש. האמנם כל זה הוא צבא' הפרטי' אמנם בדרך הכלל יתבאר לפנים בע"ה. וגם נתבאר לבח' א"ך כל הק"ש וכל התפלה של שחרית בימי החול יש להם כוונה אחד בדרך כלל וכן כל התפלות דמנחה דחול כוונה אחד להם וכן כל הק"ש והתפלה של ערבית דחול כוונה אחד להם וכענין שצפנתם ובר"ח וי"ט והבן זה מאד ובדרוש התפלה' להם אתו מניחין התפילין ביום ולא בלילה כו'. נתבאר שם הדרוש סוף :

ג דע כי בכל הפלתנו את מעליהם העולמות העליוני' ומקשרי' אותם זה צוה כנו' ב'פ' בראשית בענין ההיכלות וז"ל ב'פ' פקודי אבל לר"ך שחדע' כי אין לנו יכולים להעלו' עולמו' ב"ט עד האני' לכלול אותם שם אלא מבחי' הנפשות והרוחין והשמו' אשר בני' עולמות אלו ואלו הם העוליים עם השכינה למעלה שהיא המלכות העליונה וכפ"ס בתפ"ר ר"ה כי הנשמות הם יותר פנימי' מן המלאכים ולכן המלאכים אינם עולים רק בשבת לבד וז"ל ב'פ' ארלם נשקו חוזה ר"ל נשקו לסיבת ששם מולה ולא מהפניה לבן אין יכולים לעלות עם המלכות אבל בחי' העולמות בעלמם אינם יכולים לעלות עד ביאת המשיח ככ"א כי אז יפעלו ויעלו העולמו' עמם אבל עתה לא יש עליהם והתכללות העולמות למעלה אלא בבחי' הנשמות בלבד עם המלכות וכמ"ס לקמן שאין שום חילוני' עולה רק נשאר במקומו וחוזר להיות פנימיות. השינוי' שיש בני'

תפלות שחרית מנחה ערבית דע כי בחול עולה רחל (ד) הנקבה בזהו ויעקב (ה) יורד בגלות ושם מזדווגים ביחד וזו העפלה למעלה ואח"ך בחזרת התפלה בקו"ר או מאירים חסד וגבו' בזו"ן השומרי' נגלה יהוד כנו' וכמ"ס במקומו בחזרת התפלה בש"ל ואז אתו מחברי' את שניהם ע"י היסוד ז"ס ענית אמן שאנו עונים בברכות חזרת התפלה וענין זה הוא בכל ג' התפילו' אבל יש חילוק ביניהם והוא כי בתפלת שחרית עולין עד פנימיות נגה יהוד דו"ל ובמנחה עולים באמצעותם בלבד ובערבית עולים בחילוניות' וכמו שדועתוך בבאור שמות הספירות א"ך יש בכל ספירה וספירה שלשה כל' פנימי ואמצעי וחיוני וע"ש וגם בב' כוונות בברכת אבות (י) ומשם הבין הענין היטב עם היות ששם מדבר בני' בחי' אור' חיוני ואמצעי ופנימי וכאן מדבר בז"א אבל הדברים דומין ז"ל וגמלא כי בתפלת ערבית הם עומדים חילוניות בחילוני' והוא סוד אחר באחר מבואר (ס) ולקמן בענין השינויים שיש בין תפלת החול והשבת נתבאר ענין זה היטב כי כאן ל"ע ואינו מבואר. ובענין החילוק שיש בין (ח) ג"פ שאנו קורין ק"ש בכל יום שם נתבאר ג"כ השינויים אחרים שיש בין ג' תפלות וע"ש. עוד יש שינוי אחר בענין הזווגים כולם דשבת וחול ונתבאר ב' סדרת תפלת ערבית וע"ש היטב. עוד יש שני שינוי' אחר' בין שחר' ומנחה וערב' וחזרת לילה וכבר ביארנו למעלה. עוד יש שינוי אחר בשלש התפלו' הנז' והוא זה כי בתפלת שחרית צעתי העמודים בלבד שאחה מתפלל תפלו' י"ח בלחם אהה לר"ך לחבק שתי ידך' ולגהי' יד ימינך על יד שמאלך פני קף ימין ע"ג אחורי קף שמאלית. וכעס הדבר הוא לפי שבתפלת י"ח אז הוא כניסת המוחין בז"א כעודע ואז הם יורדים ומתפשטים בכל גופו ואז לר"ך לכלול ולחבק ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא' ולהמתיק יד השמאל עם יד הימין וכן בתפלת המנחה צעתי העמוד' בלבד תאסור ותחבק שתי ידך ועני' כנו' כי כבר הודעתוך כי עיקר תפלת המנחה הוא העמידה בלבד וכל אותם המזמורים שאומרים קודם תפלת המנחה אינו אלא מנהג בעלמא אבל בתפלת ערבית תאסור ותחבק ידך מתחילה ועד סוף פירוש משעה שתחיל ברכת אשר דברו מעריב ערבים עד שחללים כל העמידה והטעם הוא לפי שהרשימו' לך החסדים המתפשטים בגופא דו"א כבר נגאר שם מן היום ולכן לר"ך שכל תפלו' ערב' תחבק ידך כנו' גם לר"ך שתורה בענין סנירת העינים בכל ג' התפלות ממש ע"ד החילוק הנז' בענין חיבוק ב' הידים והענין הוא

וכבר ידעת כי ליון היא בחי' הנקי' הפנימיות דרחל שהיא יסוד שבה ולכן שם הוא ענין תרחם הנז' שהם ג' ליוני ר"י שבהיה שהם סוד מ"ן שבה אמנם ירושלם היא בחי' מלכות שאינם בחי' פנימיות רק חומה חילונית כמבואר אצלנו בסדר ליל הו"ר בענין חומה ותמוה כי הכל במלכות ולא ביסוד וזהו הכנה חומות ירושל' כי ירושלם איננה רק חומות. גם בפסוק לב נשבר וגדלה כי שבזמור בבה אליו ל"ה. כו'. נתן לי מו"ל יחוד א' גדול שאבין בו קודם השכיבה כעודע אצלנו ענין מנהג היחודים האלה מה עניינם בשער רוס"ק ואינו יודע אלא קלתי ועלה בדעתי להעתיקו פה כי נלפ"ד טיבו לכיון בו עתה ג"כ וסוף זה מלה לב הוא ל"ב אלהים דמ"ב ר"ח ל"ב לשבר ונדהה הם בני' אלהים ר"ח אלהים אלה תבזה הם ת"ל וה"ם ה' שמות אלהים שהם בני' ת"ל שמעם נמשכים בחי' תתלים וקולא דשערי דו"א ויולאים מן הה"ג שבו שהם ה' שמות אלהים ולכן נרמזו ונכתבו בפירוש שם אלהים ג"כ בענין זה באומרו אלהים ותמתיקם בס"ת של הפסוק הזה. כיצד שם אלהים פשוט הנרמז ברה"ל לב נשבר ונדכה תמתיקו בס"ת שבהם שהם חזיות ברה"ל שהוא גי' אור וה"ם חלף למד אלהיה כמבואר אצלנו עם הכולל וה' אלהים הרמזים ברה"ל לא תבזה והם ת"ל תמתיקם בס"ת שהם ג' אותיות אלהים לא תבזה והם מאה שהם בני' מ"ו והם מלוי דהויה דע"ב דיודין העולה גי' מ"ו כעודע. גם הכוין כי ר"ת של ו"בחי אלהים ר"ח נשברה הוא בגימ' ריח וה"ם ג' שמות אלהים שבגרון כמבואר אצלנו בסוד יתיר נרמז וזהו זכחי אלהים ותכוין להמתיקם ע"י ס"ת אלו עמ"ה שהם גי' הויה דמלוי ס"ג והם זכחי אלהים רוח נשברה ימח"ה וזה בני' ס"ג ע"כ (ה) לעמוד בחי' לר"ך כמה תגאים הא' הוא להחזיר בני אדם בתשובה. ה' הוא ליתן לר"ך באופן שלא ידע הוא למי נתנה והמקבל ג"כ לא ידע ממי קבל. והג' הוא לקרות הפסוקים בכל יום באהבה וביראה ובתפילין ותכוין להמשיך ולעורר היראה מן אלה' והאבהה מאות ה' והקורה שהם הפסוקי' מאות ו' והתפילין שהם מאות מאות ה' אחרונה. ה' הוא להניח תפילין ככונה זו כי ד' פרשיות תש"ר הם כנגד ד' אותיות הויה וז"ל אזכרות שבהם כנגד שם אלהיה וד' בתים שלהם כנגד ד' אותיות אהיה. ויטין שבד' אותיות הויה יש ד' שמות עסמ"ב ואלו כולם הם מן ג' אותיות יה"ו בלבד בד' מלויים הנז' וזלתי יה"א אחרונה וד' פ' תש"ר הם כנגד ד' אותיות הויה ובהם ד' שמות יה"ו פשוטים בלתי מלוי וכ"א אזכרות שבהם כנגד שם אלהיה והבית שלהם כנגד שם אדני כמבואר אצלנו בשער התפילות והמקיים בכל יום תגאים הנז' יזכה שיזכרוהו להשוערר לעמוד בחי' (ג) :

מבאן מתחיל סדר שבת

ג ענין הק"ש והתפילה שמתפללין בכל יום תמיד ג"פ ערב ובקר ולהרים בחול ובשבת ויו"ט. דע לך כי יש הפרש ושינוי גדול בין התפילות של חול אל תפלת השבת ור"ח ואל תפלת היו"ט ואל חול המועד. ולא עוד אלא אפי' ב"ט עממם אין תפילת חג הפסח דומה לתפלת החג השבועות או לתפילת החג הסוכני' וכיוצא בזה ולא עוד אלא כי גם בכל יום ויום בעלמא אינו דומה תפילת השחר לתפילת המוסף או לתפלת מנחה או לתפלת ערבית ולא עוד אלא שבימי החול עממם יש שני גדול בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו ולא רחי' זה כראי זה ואין לך שום תפלה מיום שנברא העולם ע"ס העולם שהדמה לחברת' כלל ועיקר. והענין בקור' הוא לפי שתכלית מלות התפלה היא לברר הבידורין של השבע' מלבי אדום שמתו ובכל יום ויום ובכל תפלה מתבררים ברורי נלוות חדשות שלא נתבררו מעולם עד העת היא ובכל תפלה ותפלה מתבררים נילוות שעדיין לא עלו בשום זמן. והנה כפי ערך הנילוות המתבררות ועולות ממתה למעלה בכל תפלה ותפלה כן כפי ערך ההוא הוא ערך הזווג העליון ולקחתם המוחין והמששטם וז"ס טעם החיוב הגדול המוטל עלינו להתפלל בכל יום ובכל עשה לפי שכל תפלה ותפלה נעשין בחי' מתודשות

הגרות וביאורים (ח) ח"ס תלמי כשער רוח הקודש הוזהר אחד טובה למי בקם נחיות לילה וראיתי להתיקם סוף וז"ל לעמוד כו' : (ז) ע"כ תלמי כתוב : (ג) ח"ס הסכמתי בדעתי להעתיק חס"ו כמה הקדמות שיש בענין הפרש של הנז' פתול חול בעלמם ואח"כ הפרש טוב בין השבתות ויו"ט ואח"כ נתחיל כעוה"ם מלוי מולאי שבת וז"ל עד כונת יום שבת כו' וזה הכלי ענין הק"ש כו'. פס"ה סל"ו משער התפלה : (ד) מן הבריאה וכן הוא לקמן ע"ד זה דרוש א' : (ה) ג"כ ח"ס לטון זה ל"ע כי אלו הם מלות היוליים והרי הזווג בישקב ורחל ומה ר"ל יורד וז"ל [ענין מק"ש פרשה מרחמה דק"ל ל"ה סליק ונחת שפי' שרית נקרא סליק שכל אורוניה מזור חזר וז"ל נקרא נחית שאורוניה דרך אור ישר ולפיכך כתב גם כאן רחל עולה ויעקב יורד לפי שיעקב נלבי רחל נקרא אור ישר. וכמ"ס שכתב בני שטקן עולין הוא לגבי ז"א] ואח"כ ת"כ כספר הרב המושלף מהור"ב ז"ל וז"ל זה הח"ת היורד ר"ל פרנף יעקב שיועד מיסוד דלחא כנח דו"א כנלענד ישראל בנימין : (ו) נראה שר"ל כדרום כ' וז' דשמדיה. אכ"ה : (ז) לעיל דרוש א' תפלת ערבית : (ח) ד"פ. כ"י :

ה' יודין הרי חמשים וכו' השמות של אה"ה יה"ו העיקרי הם בני' מ"ב הרי הכל בני' צמים ובהעלותך (ט) מהעבירה בה' חטין אל ד' היות עמ"ב וגו' אה"ה דיודין דהסין ודאלפין כי כולם בני' תרפ"ו וחסוף עליהם שם יה' והרי הכל בני' שבת (י) כי סוד שבת הוא עליות וז"ן ברא"ה ואז הם סוד שם יה"ו וכשתעלה מהעבירה אל חנגב עומך במשפחה כי מימי שבת לריך הגוף שישיב אוחס :

כונה ג' (י) יסוין כי המקוה בעלמא שהוא ככלי הוא אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה וז"ס כלי ומלבוס אל שמות ההייה שכתובו שהם צמ" המים והם סוד ד' היות עמ"ב ובהם ע' יודין כמנין מים ולפי עד' היותו שם סוד המים שרשם היא הויה הא' של ע"ב שהיא בחכמה וכמיב כולם בחכמ' עשית. וגם כי עיקר המים הם צמדות החמד שפולם בני' ע"ב ולכן היו המים שצמקוה מ' סאה כנגד הו' יודין של הויה דע"ב **בי היא בעיקרית :**

ג לריך שיטבול ויסוין להסיר ולהפשי' מעליו הרוח שהי' שורה עליו ציני החול וישרה עליו עשה רוח מן הכריאה וזה ע"י אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה. גם יסוין אל צ' שמות אה"ה יה"ו שסודם בעולם הכריאה אשר מהם יוצאים ז' מרגללן שהם ז' שמות אחרים הנו' בפ' יתרו בס"ה בר"מ וכבר ביארנו למעלה והם עולים בני' חממ"ו ועם קנ"א של המקוה דאהיה דהסין הרי הכל אלף והם סוד אלף עלמין של אורות היוצאים מן הביני' ומאירי' למטה ויסוין לקבל גם הוא הארה מהם. גם ראוי לאדם לטעום כל התבשילין שמבשל בע"ש לכבוד השבת כי הוא דוגמת האדם המכין מעודה למלך ועומעם התבשילין אם הם טובים ואם חסרין איזה תכלין כדי שיתקנס או כדי שיבשל תבשילים אחרים. וכז' הוראה שמקבל האורח בשבת פ"י וז"ס עוועמיה חיים וכו' שחקנו כל הבעי' מוסף דשבת המתח' שכתב שבת ר"ת קרבנות' כי כי בהל' המועם התבשילין של שבת מע"ס וזה למימי עליונים (י)

ענין קבלת שבת בחפלה המנחה דע"ש דע כי ענין זה הוא דבר גדול להמשיך קדושת שבת מעת הפלת המנחה דע"ש ודע כי מעת הפלת המנחה דע"ש מחת' העולמות לעלות ולהכלל זה בזה רק שיש כמה מיני בח' של כללות העולמו' ובהם מדריגות רבות אבל עתה הענין הוא כי מעתה מחת' העולמות לעלות ולהכלל זכ"י. והנלע"ד בזה הוא כי הנה אל' מורי ז"ל כי בקב"ש בשדה אז נטוין שכבר נכנסו תלת פרקין תחתין דאות ל' דללס דארא' ונלע"ד כי עתה נכנסים של אימא ואז בקבלת שבת בשדה נכנסים של אבא כנלע"ד. וזה סדר הכונה הנה קודם שהאמר פ' דאני שפי' הפחה פ' דתפל' מנחה דע"ש הכוין ותחשוב להעלות שמתבשרתך כל חלק הנפש' שהם צמ" העשיה ע"י שם יוד הוהוה הנקרא הויה"ו דב"ן דמלוי הסין ולהעלות' עד הויה"ו וז"ס חוס' שבת דנפש כי העשיה נכללת ביני' ונחוסף בה קדושה ואח"כ להעלות הויה"ו עם כל חלקי הרוחין שבה אל עולם הכריאה וזה ע"י הויה"ו דמ"ס דאלפין וזהו חוס' רוח ואח"כ להעלות הכריאה וכל חלקי הנשמות שבה אל עולם האל'י' וזה ע"י הויה"ו דג' וזהו חוס' נשמה ואח"כ הכוין לכבוד כולם עם צמ" נשמה לנשמה שהוא נפש' דמל' דאני' ע"י שם הויה דע"ב דיודין אשר שם. והאמת הוא כי גם באני' ע"י שם הויה דאני' ונשמה דאני' ונשמה לנשמה כו' אבל הלאו' שבדוריו זה יהיה מי שיוכל **לצות לנפש דאילור** והרי בכח הכונה והמחשבה הוה קבלו כל החלקים חוס' קדושה **ואח"כ** תחמיל העמידה הכוין בכריעה הא' אשר צמ" ברך כעוד להוריד עליך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאני' וזה ע"י הויה דע"ב דיודין וצמ" יסויה שהיא הוקיפה הא' וזקוף ותכוין כי ע"י אלו הנשמות אמה מעלה את המל' למע' כבוד מ"ן ותכוין וזקוף את המל' ע"י הויה דע"ב דיודין כנו' ואח"כ בכריעה ב' דמנן אברהם הכוין להוריד עליך צמ" הנשמה מן הכריאה ע"י הויה דע"ב כנ"ל ואח"כ זקוף ע"ד הנ"ל. **ובכריעה ב'** דמודים הכוין להוריד ולהמשיך עליך הרוח מן הויה"ו ע"י הויה דמ"ה כנ"ל ותכוין בשם ההויה הנ"ל צמודים אמתו לך שאתה **הוא ה' אלהינו** כי וזקופה תכוין אל הנ"ל ובכריעה

אחד גדול שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבותיו שכל מי שנקבר בע"ש אחר שעה ה' מן היום שאין לו חבוט הקבר לפי שכן שעה ה' מתחיל חוס' קדושה שבת ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עלמא וא"ל כי ז"ס ה' יתירה של יום הששי כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום א' ולא אמר האחד וכן יום ב' כי אכל כאן נאמר הו' לרמזו כי בה' שעות מיום ו' חיקף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו' והיקף נחשב כאלו הוא יום שבת ולכן סמך הו' ויכולו כו' ומורי ז"ל הורה לדבריו וכסכים אליהם (ח) מנגי מורי ז"ל (ג) חיקף בסיימו הפלה שחרית דיום ו' הויה הולך לבס"כ או לבית מדרשו אם היה שם ס"ה כשר היה מוילאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום והוא היה קורא המקרא מתוך הס"ה והי' לו תלמיד א' שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום והוא אומר אחריו וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד שמשלים הפר' ולא היה עושה כמו שיש מתייבחים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פ"א ולשנותה מקרא פ"ב אח"כ קורים כולה יחד תרגום פ"ג אבל כל פסוק ופסוק בפ"ע היה קורא שמות' והיה דוחק עלמא לקרותה ביום ו' והיה אומר כי ז"ס והיה ביום הו' והכינו את אשר יביאו, זולת אם אירע לו שום אונס גדול מאד שאז היה קורא הפר' שמות' אחר סיום הפלת שחרית דיום שבת קודם סעוד' שחר' כמו שעה רבינו הקדוש לבנו ולא כמו אותם הקורים אות' באמנ' הפלת שחרית דשבת :

יא קריאת הפר' היה עובל הטבילה של ע"ש הנו' בס"ה פ' תרומה ד' קל"ו ע"ב דרב המנוא סבא ע"ה היה סליק מנהרא בכל ע"ש כו' והיה אומר מורי ז"ל כי כיון שכבר קרא הפרשה כבר יש באדם כח לקבל חוס' קדושה השבת ולכן לא הי' עובל קודם שיקרא הפרשה זולתי דרך מקרה ואף גם מקרה זה לא היה עובל רק אחר שהתח' שעה ה' מיום ו' כמו שבארנו לעיל על ה' יתירה דיום הו'. והיה אומר מורי ז"ל כי חוס' שבת היה ניכר ומתגל' במנח' האדם חיקף אחר הטבילה הנו' אבל עיקר הגילוי לא היה רק אחר חמי' היום ודוקא אם עבד כבר והסיר ממנו קליפין דחול ע"י כוונתו כעודע שקליפין דחול הם הם בגדי חול של נפש האדם ואפשר שכל מה שהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר חוס' שבת :

כונת ד' הטבילה של ע"ש הנה אחר שנכנסת תוך מי הים או הגהר או המקוה קודם שתטבול תכוין כי המקוה הוא סוד שם אה"ה דהסין העולה בני' קנ"א כמנין מקוה כי שם מתקבלים כל שמות אה"ה היותר עליונים ממנו כמ"ס ואח"כ תכוין לשמשיך במקוה הזה את הנחל העליון והוא ד' הויה עמ"ב וגו' אה"ה דיודין ודאלפין ודהסין כי כאשר הם פשוטים יש אות יוד א' בכל שם מהם ונמלא שהם ז' יודין צו' השמות האלו. וכבר ידעת כי ז' שמות אלו הם סוד שבעה שמות של שבת בסוד שבעה אריות של אה"ה יה"ו הנו' בר"מ בפ' יתרו ונריך לכוין כי בפשוטים יש בהם שבעה יודין פשוטים אבל תכוין ג"כ במלוייהם ותוסף עליהם שם יה"ה כי הוא סוד השבת והרי הם ז' יודין שהם בני' כ"ל מנח"ל ועם כללות הח' יודין עלמס הרי נח"ל ואח"כ תכוין לכלול כלליו יודין בעלמס ובכללותם כנו' והם ב' כללים ותלפס עם נח"ל ויהיה בני' מ"ס והרי נמשכו המי' לתוך המקוה אח"כ תכוין שכל זה יהיה לכבוד שבת והוא כי הלא בח' שמות הנ"ל שם ד' היות וגו' אה"ה ושם יה"ה יש בהם ל' אותיות וזהו ל' של לכבוד וכשתוסף ב' כוללים שהם כללות הו' שמות וכללות שם יה"ה יעלו במספר כבוד ומספר כל ח' השמות הנ"ל עלמין הם בני' שבת (ט) וכשתעלה מן המים תאמר את תשיב משבת רגליך (י) **כונה** אחרת דע כי לריך האדם לטבול ב' טבילות זו אחר זו (ז) והא' היא להפשיט בגדי החול של הנפש והב' היא לכבוד שבת לקבל החוס' וצמ" תכוין לשם אה"ה דמלוי יודין (ח) שהוא בני' מקו"ה. וצמ" תכוין לב' שמות אה"ה יה"ו הנו' בר"מ בפ' יתרו ולו' שמות היוצאים מו' אותיותיהם שהם אלו יהוה. יהוה בנקוד' אלקים. מלפך. יה"ה אדני. אל. מלפך. אלהים כי כל אלו השמות הם סוד קדושת השבת ותכוין כי באלו השמות יש

הגרות וביאורים : ה' פשוטה נצרת ל' פשוטה. ה' נצרת כ"ו. ה' נצרת ג' יודין ג' וזין וז"ל מאוסת. ח' נצרת ד' ל' נצרת. הרי לך ביאור זרת כל האותיות : פ"ה : ח) כפ"ה וכת"י הנוסח ב' וזין עיין לפיל כחות הקודם : א) ח"ש נראה מדברי הרב ז"ל שאולי נקבר בחות לארץ : ב) כפ"ה כשער הנחנה הלימוד ד"ה מנסים של מורי ז"ל : ג) כפ"ה שם וצמ"ד מאשר השבת : ד) כפ"ה ס"ד מאשר השבת : ה) כפ"ה ר"ל וצמ"ה יה"ה הכל ג' שבת כן הוא כפ"ה : ו) ח"ה הנה לא פי' הרב המספר כ"ל הוא והלע"ג. שהמספר כך הוא שדה' היות הם נמליו פס"ב וכללותם הם ר"ל וצמ"ה ח"ה ח"ה יודין קס"א וז' דהסין קנ"א וז' דאלפין הוא קמ"ג וכללותם הם ת"ה ושם יה"ה פשוט כולם תחת הם כמנין שבת כנלע"ד. עיין בלות הקודם : ז) וז"ל כפ"ה ושמתו מן מרי' ארו"ן שמתו ממורי ז"ל שאם הוא בעל קרי לריך שיטביל ג"ס. ח' להסיר השומאה. כי להסיר כנגד חול. ח' חוספת כמ"ה : ט) ח"ה ל' כמילוי הויה"ו. כן הוא כפ"ה : ט) עיין תר"ח דף ג"ס ע"ב שכתב וז"ל נמלא כי עמ"ב הוא כמ"ה הויה וקס"א קמ"ג קנ"א הוא בח' הנוק' וכן יעקב והל' נקרא קניי הם (י) פ"ד ח"ה ח"ה שפסוק סבי סביר לנל"א

ובכריעה ד' בטהו' שמך כו' תכין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י הויה דכ"ן דההין ככ"ל ואח"כ תוקף ככ"ל. ובאומרך המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין לחבר יחד כולם בחבור א':

עוד קבלתי כונה זו ממורי ז"ל פשם אחרת ויש בה איוה תוס' הנה קודם שתחמי' אדני שפתי תפתח כו' תכין במתשבתה לעלו' ולכלול הויה דכ"ן דההין שבפשיה עם היצירה עם הויה דמ"ה דאלפין אשר עם וכן היצירה בכריאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' באג' ע"י הויה דע"ב דיודין ותכין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה ובכל עו' מארבע עולמות אלו תכין להעלות חלקי האלוהות שבהם ע"י מ"ן של הגשמות כיגד הרי בעש' תכין ששם חלקי הגשמות ותכין לכלול נפשך בהם וביצירה הרוחין ותכין שתכלול רוחך בהם וצבר' הגשמות ותכלול נשמתך בהם ובאג' נשמתך לנשמתך והיא נפש דאג' ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם. ואח"כ תחמי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה הויה תכין אל מה שנתבאר בצרכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין רגעי' להאריך בהם כאן אלא אבארם בקיצור הנה ארבע כריעות הם הא' אהיה דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהיה במילוי אלפין והרביעי אהיה במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' הויה דע"ב והשני הויה דס"ג והג' הויה דמ"ה והרביעי הויה דכ"ן ובכריעה א' תכין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האצילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריאה או בזקיפה הויה תכין לזקוף ולהעלות את עולם האג' למעלה ע"י הויה דע"ב. **ובכריעה ב'** תכין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הכריאה **הא'** הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה **השני** הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בעולם האג' ואז בזקיפה הויה תכין לזקוף ולהעלות את עולם הברי' ע"י הויה דס"ג ככ"ל וכעד"ז תכין בכריעה וזקיפה הג' בעולם היג' וכעד"ז תכין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' **אלא** שבפשיה אין לזרך רק להוריד שפע אחד בצלד והוא לשמוגל העשיה לפעולות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. **ובתחתית** ברכת שים שלום **בבחי'** המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין בזה הויה והויה זו הכונה כי הויה היא באצילות והה"א בכריאה והואו ביג' והוא בעשיה והו תכין לכלול אותם כולם זה בזה ממשה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד ותכין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה ותו' הגשמה והוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תחי' אנו מעליהם אותם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עצמו תוס' הקדושה. ואח"כ תכין להורידם עליך ואח"כ תכין להשתטח והואר שלא תכין במתשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בח"י הגשמות או להעלותם אלא בענין העצמות עמלן ככ"ל. ואח"כ בצרכת ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז צויהם הנה הוא שמכין בד' אותיותיה בבחי' הגשמות כגו' וזכור זה:

ענין ההג' אגמה של ט"ה (ה' אגמה תפלה או תמלכות י') עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרוג י') של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שנתבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות בסוף כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הכריאה כי א"י מקננת בצורסוף לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א בסוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היא נפשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצילו' ונפשית משך מדביל בין אג' לברי' וכעד"ז נפשית פתח ביג' ולכן הויה דמ"ה חיות אל היג' וכן מלכו' מקננת באופן ולכן הויה דכ"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שנתפלג המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הגו' כמבואר אלפיו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בכויה דע"ב שבאצ' תכין להא' משם אל כל עול' האצילו' כדי שיכניע שם מקום לקבל שם את עולם הכריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה באג' כנודע ועד"ז תכין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקוונער' הרס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן אג' אל הכריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' ליג' ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשית ובזקיפה ד' שהיא של כ"ן לא מלאכי יותר. ובצרכת שים שלום בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממשה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

פעם אחרת (נוספת)

והואר שלא תכין במתשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בח"י הגשמות או להעלותם אלא בענין העצמות עמלן ככ"ל. ואח"כ בצרכת ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז צויהם הנה הוא שמכין בד' אותיותיה בבחי' הגשמות כגו' וזכור זה:

ענין ההג' אגמה של ט"ה (ה' אגמה תפלה או תמלכות י') עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרוג י') של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שנתבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות בסוף כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הכריאה כי א"י מקננת בצורסוף לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א בסוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היא נפשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצילו' ונפשית משך מדביל בין אג' לברי' וכעד"ז נפשית פתח ביג' ולכן הויה דמ"ה חיות אל היג' וכן מלכו' מקננת באופן ולכן הויה דכ"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שנתפלג המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הגו' כמבואר אלפיו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בכויה דע"ב שבאצ' תכין להא' משם אל כל עול' האצילו' כדי שיכניע שם מקום לקבל שם את עולם הכריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה באג' כנודע ועד"ז תכין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקוונער' הרס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן אג' אל הכריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' ליג' ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשית ובזקיפה ד' שהיא של כ"ן לא מלאכי יותר. ובצרכת שים שלום בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממשה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

ורוחו ונשמתו למעלה. אחר תפלת המנחה הים מקיים מורי ז"ל מלות העירוב כמו שיתבאר בע"ה:

ענין

העירוב סיה גומר מורי ז"ל לקיים מלות או בכל ע"ש שלא כאותם הטהגים לפשוטה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלות. על לחם אחד ושיתופו מבואות על לחם שני ובסעודת ליל שבת היה אומר המוילא בפת של שיתופו מבואו' ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוילא בפת של עירובי חלירות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא' היא שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם והוא לבני החצר על ידי ארס אחד גדול כי תחי' לריך שיערב לעלמו ואח"כ זוכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז"ל שכשחריית יום שבת היה מולך עמו הטל' והחושם מביטו לבהכ"נ וגם היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר לפת ת"ו אותה הנועפת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב נעששה בשיתוף כל מבואות לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. אח"כ היה מותך וקולך לפורטו לכבוד שבת מיריו ומרגליו והיה קולץ כסדרן ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הגו' בספר אבודרהם בענין קילת הפטרס:

אח"כ

היו מביאים לפניו עריבת מים חמין ורוחך בהם תחילה פניו ואח"כ ריו והיה מנגב אותם במתפחת ואח"כ רוחך רגליו במים חמין הגו' ומנגב אותם. וטעם רחילה זה הוא מה שמזו כס"ה בס' ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבליס אותם שבשים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורויט להתקרב ולהחאחו לקבל שפע מעולם האג' וכדין לתער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אות המדורה של אש היא סוד אות קל' הדקה הנק' קל' ונה שהיא הקל' היותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי השפע של יום שבת שערב לקחוסו ו' ימי החול בשבת ימי המעשה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחוזר הקדושה להתעלו' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחטו' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירססה כי כיון שכבר נגמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה כהם זו היא הסיבה שבכל יומא שתיחא' סלקא הקליפה לעילא ואמנם כו' שלא תעירב שמתה העליונה ויטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הצבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה הויה אשר היא בחי' הויה כוכבא דאהטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה

ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה"י ואמנם ההלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה"י ובראותה ששגלמו ששת ימי החול וכבר נשלמו בח"י הירכיס לינק אז רואש סיא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. וז"ס ענין קילת הפטרס בע"ש ולרחון אח"כ הרגלים במים חמין להרות על לחותם של הויה שלהובא דאשא נמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הויה' מן סרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לכוין כי כל זה הוא בעולם העשיה בדרס דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחון גם את הפנים והידיס כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דארס דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחון הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחליו הידיס ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהסתלק לגמרי משם:

והנה

נח' כי המים חמין הם כסוד שלהובא דאשא הגו' בוסר המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחילתך במים החמין תכין כסוד כוונת שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלהבת יולאת משם י"ה כדי לגרר ולהפיל הקל' למטה ד' ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מלויים: ביודין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלשהם יחד. הם בגי' אמן כמנין יאהדונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלויים כזה יוד פעמים ה"ה הם

הגרות וביאורים: לוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' אחיות ונמלא סריך לכוין ביין ששותה כחול שייין הוא בחי' יעקב ורחל שהם בחי' טמ"ב קט"ז ק"ח גי' יין ולהטיל לתוכו מים ששה הם יודין דעמ"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמיוסין דיעקב ורחל הם עמ"ב קט"ז ק"ח ק"ח כמ"ש הרב ז"ל בקדוה ליל שבת ט"ס: ט) פט"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י) פט"ה פ"ה משער השבת חלף סס נסדר הדרוס כסדר אחר: ח) מולוח. כשש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוס זה משם מהר"ם נאמרה וסם יותר מנבואר ע"ש: ב) שהוא שניתי אחר הויה בגלות כעליומיו הרבים: ג) ענין חו"מ ק"ל ע"כ: ד) ענין חו"מ 79 ע"ה פ"ב. (א"ש גם ענין זה נתבאר בשער הפסוקים בס' יורא:)

דנה"י דצינה דז"א, בקדוש ג' מעתיק דא"א דיססות לעתיק לעתיק דא"א
 דנה"י דצינה דז"א, ובקדוש ג' מעתיק דז"א דיססות לעתיק דז"א דנה"י דצינה
 דז"א כך תירץ, וא"ש הי"צ:

קמ"ד ש' כתב הרב צסדור צעמידה צכריעות צאתה להוריד ר' דהויב
 ולהעלות א' דאהיב וצוקיפה צ' צהשם להעלות א' דאהיב
 ונחצרה עם ר' דהויב, וכע"ז בכל צרכה אות אחד מאהיב להעלותה ולחצרה
 עם הויב, השאלה היא איזה אהיב צצריאה ואנחנו מעלים אותה צכריעות
 וצקיפות לעולם אהיב צחלילות, ל"ל:

ת' מה שכתב להוריד ר' דהויב ולהעלות א' דאהיב וכן כולם הוא מדבר על
 צחינת לאה צצצריאה שהיא מלכות דאימא ונקראת אהיב ורחל צצצריאה
 נקראת אדנות צכריעה א' מעלים אות א' מאדנות וצכריעה צ' מעלים אות א'
 מאהיב, מרי שד"ה, הי יע"א:

קמ"ה ש' כתב הרב צשה"כ דרוש עלינו לשבח וז"ל שאחר עלינו לשבח
 יורדיה העולמות למקומם הראשון כדי שכל עולם ועולם מהם
 יחלק טרף ומזון לצני ציתו שה"כ ד"י, ואנחנו יודעים מה שעולים העולמות עם
 הצירורים לחלילות אלו צי"ע דחלילות של יום שלשום שירדו לכו"ע הצירורים
 ומזדוגים צנפ"א ועולים למעלה מדרגה אחר מדרגה אם כן איזה צי"ע שירדים
 ונותנים מזון לחלילות שלהם:

ת' מה שאמרנו יורדים העולמות למקומם וכו' לאו דוקא העולמות יורדים אלא
 הארה היירדת לצי"ע נקראים יורדים צי"ע על הארה:

ענין - שבת

(קמ"ו) ש' כתב הרב צשה"כ ענין שבת דף ג"ט ע"ב וז"ל: אצל צחי
 העולמות צעלמם אינם יכולים לעלות עד ציאת המשיח צצ"א כי
 אז יתעלו ויעלי העולמות עצמם וכו', נמלא קודם ציאת המשיח א"א לעלות העולמות
 וכתב הרב צע"ח שער ט' פנימי וחילוני דרוש הי' ד' קכ"ד ע"ב וז"ל, ועד"ז עולים
 מדרגות אחר מדרגות עד שנמלא שעולם העשייה תעלה עד מקום מלכות דחלילות
 ושם תקח עולם העשייה חילוני ופניי המלכות דחלילות וכו', נמלא צמנח שבת
 עולה העשייה צמלכות דחלילות, והילירה צז"א והצריאה צאימא וז"א צא"א נמלא
 העולמות עולים כל שבת, כולד כתב צשה"כ העולמות עצמן אינם עולים עד
 ציאת משיח צצ"א, ל"ל:

ת' כתב הרש"ש צנהר שלום דף ט' ע"ד ד"ה דהענין צקילור נמרץ ידוע כי כל
 העולמות מראש א"ק עד סוף העשיה כלולים מחילוניות ופנימיות וכל אחד
 משייבם נחלק לחילוי ופניי אמנם החילוניות דכללות כל העולמות הם העגולים
 דכל העולמות, והפנימיות הוא היושר דכל העולמות וכל אחד נחלק חר"פ וכו',
 נמלא מה שכתב צשה"כ אצל צחי העולמות עצמן אינם יכולים לעלות עד ציאת
 משיח זה מדבר על חילוי העולמות שהם צחי העגולים אינם יכולים לעלות עד
 ציאת משיח, ומה שכתב צע"ח ש' חר"פ שציוס שבת עולים העולמות ונמלא
 העשייה צמקום נוקי דז"א וילירה צמקום ז"א וכו', זה מדבר על היושר חילוי
 ופנימי שלו עולים צצבת וציוס טוב, וזה התירוץ מרי שד"ה הי"ו:

ש'

לפני אדני שפתי תפתח (נשמות)

<p>יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>יכוין להעלות ה' פרנופי העשיה ע"י שם צ"ן, ולכלול נפשו עם נרנח"י דעשיה, ולהעלותם עם חלקי האלכות דנרנח"י דעשיה אל היצירה.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי היצירה עם ה' פרנופי העשיה ע"י מ"ה וצ"ן, ולכלול רוחו ונפשו עם נרנח"י דיצירה ועשיה, ולהעלותם עם חלקי האלכות דנרנח"י דיצירה ועשיה אל הצריאה.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי הצריאה עם ה' פרנופי היצירה עם ה' פרנופי העשיה ע"י ס"ג מ"ה וצ"ן, ולכלול נר"ן שלו עם נרנח"י דצ"ע, ולהעלותם עם חלקי האלכות דנרנח"י דצ"ע אל האצילות.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי האצילות עם ה' פרנופי צ"ע ע"י עסמ"צ, ולכלול נרנ"ח שלו עם נרנח"י דאצ"ע, ולהעלותם עם חלקי האלכות דנרנח"י דאצ"ע אל שורשם העליון שבאצ"ע ונרנח"י דא"ק.</p>	<p>נ"ג ע"א</p> <p>נ"ג ע"ב</p> <p>נ"ג ע"ב</p> <p>נ"ג ע"ב</p>
--	--	---

ברכת אבות - כריעה א' (עולמות)

<p>ברוך: להמשיך לזו"ן האצילות שפע מהמאציל ע"י יוד ה' דקס"א, כדי לכלול לזו"ן דצריאה.</p> <p>אתה: להמשיך לכחצ"ד האצילות שפע מהמאציל ע"י אלה ה' דקס"א, כדי לכלול לכחצ"ד דצריאה.</p> <p>יהו"ה: זקיפה א': יכוין לזקוף ולהעלות זו"ן האצילות ע"י ו' ה' דע"צ הנזכר.</p> <p>נ"ה ע"ב</p> <p>נ"ו ע"ב</p> <p>נ"ז ע"ב</p> <p>נ"ח ע"ב</p>	<p>זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד האצילות עם כל האצילות, להלביש את נכ"י דא"ק ע"י יוד ה' דע"צ הנזכר.</p> <p>גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ע"צ יוד ה' ו' ה' ה' שבו אצא האצילות וכו' חיות של האצילות לעולם האצילות, כדי שיכין שם מקום לצריאה כשעלה לאצילות.</p> <p>גם יכוין להאיר ע"י שם ע"צ זה מאצילות לצריאה.</p>
--	---

ברכת מגן אברהם - כריעה ב' (עולמות)

<p>ברוך: להמשיך לזו"ן דצריאה צ' מיני שפע ע"י יוד ה' דקס"א כדי להעלותם, ולכלול זו"ן דיצירה.</p> <p>אתה: להמשיך לכחצ"ד דצריאה צ' מיני שפע ע"י אלה ה' דקס"א הנזכר כדי להעלותם, ולכלול כחצ"ד דיצירה.</p> <p>יהו"ה: זקיפה א': יכוין לזקוף להעלות זו"ן דצריאה ע"י ו' ה' דס"ג הנזכר.</p> <p>נ"ח ע"א</p> <p>נ"א ע"ב</p> <p>נ"ב ע"א</p>	<p>זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד דצריאה עם כל הצריאה לאצילות ע"י יוד ה' דס"ג הנזכר.</p> <p>גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ס"ג יוד ה' ו' ה' ה' שבו אימא האצילות וכו' חיות של הצריאה, לעולם הצריאה, כדי שיכין שם מקום ליצירה כשעלה לצריאה.</p> <p>גם יכוין להאיר ע"י שם ס"ג זה מהצריאה ליצירה.</p>
---	---

מוֹדִים - כְּרִיעָה ג' (עולמות)

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ:

לְהַמְשִׁיךְ לְזוּמֵן דִּילִירָה צ' מִיּוֹן שִׁפְעַ ע"י יוֹד הָא דְקַמ"ג כְּדִי לְהַעֲלוֹתָם, וּלְכַלּוֹל זוּמֵן דַּעֲשִׂיב.

ק"א ע"א

שְׂאֵתָה הוּא:

לְהַמְשִׁיךְ לְכַחצ"ד דִּילִירָה צ' מִיּוֹן שִׁפְעַ ע"י אֱלֹהֵי הָא דְקַמ"ג הַנּוֹכַח כְּדִי לְהַעֲלוֹתָם, וּלְכַלּוֹל כַּחצ"ד דַּעֲשִׂיב.

ק"א ע"ב

יְהו"ה:

זְקִיפָה א': יְכוּיִן לְזַקּוֹף וּלְהַעֲלוֹת זוּמֵן דִּילִירָה ע"י וְאוּ הָא דְמ"ה הַנּוֹכַח.

ק"ב ע"ב

זְקִיפָה ב': יְכוּיִן לְזַקּוֹף וּלְהַעֲלוֹת כַּחצ"ד דִּילִירָה עִם כָּל הַיִּלִּירָה לְצַרִּיחָה ע"י יוֹד הָא דְמ"ה הַנּוֹכַח.

גַּם יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ שִׁפְעַ וְהַאֲרַח מִשֵּׁם מ"ה יוֹד הָא וְאוּ הָא שְׂבֹא ז"א דְאֵילוֹת וְהוּא חַיּוֹת שֶׁל הַיִּלִּירָה, לְעוֹלָם הַיִּלִּירָה, כְּדִי שִׁכִּיֵן שֵׁם מִקּוֹם לְעַשִׂיב כְּשִׁיעֵלָה לִילִירָה.

ק"ג ע"ב

גַּם יְכוּיִן לְהַאֲרִיךְ ע"י שֵׁם מ"ה זֶה מֵהַיִּלִּירָה לְעַשִׂיב.

בְּרַכַּת הַטּוֹב שִׁמְךָ - כְּרִיעָה ד' (עולמות)

בְּרוּךְ:

לְהַמְשִׁיךְ לְזוּמֵן דַּעֲשִׂיב שִׁפְעַ אַחַד ע"י יוֹד הָא דְקַמ"א הַנּוֹכַח כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לְעֲלוֹת לִילִירָה.

ק"ה ע"א

אֲתָה:

לְהַמְשִׁיךְ לְכַחצ"ד דַּעֲשִׂיב שִׁפְעַ אַחַד ע"י אֱלֹהֵי הָא דְקַמ"א הַנּוֹכַח כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לְעֲלוֹת לִילִירָה.

ק"ו ע"א

יְהו"ה:

זְקִיפָה א': יְכוּיִן לְזַקּוֹף וּלְהַעֲלוֹת זוּמֵן דַּעֲשִׂיב ע"י וּ הָא דְצ"ן הַנּוֹכַח לִילִירָה.

ק"ז ע"א

זְקִיפָה ב': יְכוּיִן לְזַקּוֹף וּלְהַעֲלוֹת כַּחצ"ד דַּעֲשִׂיב עִם כָּל הַעֲשִׂיב לִילִירָה ע"י יוֹד הָא דְצ"ן הַנּוֹכַח.

גַּם יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ שִׁפְעַ וְהַאֲרַח מִשֵּׁם צ"ן יוֹד הָא וּ הָא שְׂבִיחַ מַלְכוּת דְאֵילוֹת וְהוּא חַיּוֹת שֶׁל הַעֲשִׂיב, לְעוֹלָם הַעֲשִׂיב.

ק"ח ע"א

בְּרַכַּת הַמְּבָרַךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלּוּם (נשמות)

בְּרוּךְ אַתָּה יְהו"ה:

בְּבְרַכַּת הַמְּבָרַךְ, צַדִּיקוּת הַיּוֹ"ה הַיּוֹ"ה, יְכוּיִן כִּי הֵם צַחֵי אֲצִי"ע עִם ד' שְׁמוֹת דַּעֲסַמ"צ, וְנִרְנַח"י וְחֻלְקֵי הַאֲלֹכוֹת שְׂבִיחַ שְׂעוֹ קוֹדֵם הַעֲמִידָה (לְפָנֵי אֲדֹנָי שִׁפְעַ). עֵתָה יְכוּיִן לְכַלּוֹל אֹתָם זֶה צַדִּיק.

ק"א ע"א

הַ עֲשִׂיב עִם שֵׁם צ"ן יוֹד הָא וּ הָא וְנִרְנַח"י שְׂבִיחַ וְנִפְשׁוֹ, עִם חֻלְקֵי הַאֲלֹכוֹת שְׂבִיחַ צִלְקֵי הַיִּלִּירָה.

וּ וְיִלִּירָה עִם שֵׁם מ"ה יוֹד הָא וְאוּ הָא וְנִרְנַח"י שְׂבִיחַ וְרוּחוֹ, עִם חֻלְקֵי הַאֲלֹכוֹת שְׂבִיחַ צִהוּתָה כְּלוּלָה מִכָּל חֻלְקֵי הַעֲשִׂיב, צִלְקֵי הַצַּרִּיחָה.

הַ וְצַרִּיחָה עִם שֵׁם ס"ג יוֹד הָא וְאוּ הָא וְנִרְנַח"י שְׂבִיחַ וְנִשְׁמָתוֹ, עִם חֻלְקֵי הַאֲלֹכוֹת שְׂבִיחַ צִהוּתָה כְּלוּלָה מִכָּל חֻלְקֵי הַעֲשִׂיב וְהַיִּלִּירָה, צִלְקֵי הַעֲשִׂיב דְאֵילוֹת.

י אֵילוֹת (דְּצִי"ע) וְאֲצִי"ע דְאֵילוֹת, עִם שֵׁם ע"צ יוֹד הָא וְאוּ הָא וְנִרְנַח"י שְׂבִיחַ, וְחִיב שְׂבִיחַ עִם חֻלְקֵי הַאֲלֹכוֹת שְׂבִיחַ צִהוּתָם כְּלוּלִים מִצִּי"ע, צִלְקֵי אֲצִי"ע וְנִרְנַח"י דַּא"ק.

וְע"י הַעֲלִיבָה וְהַכְּלָלָה הַנּוֹכַח, יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ תּוֹסַפַּת נִרְנַח"י מִמֵּהַאֲלִיל לַא"ק וְאֲצִי"ע דַּא"ק וְדְאֵילוֹת וְדְצִי"ע.

אֲח"כּ יְכוּיִן לְהַוָּרִיד עֲלֵיו כַּח וְתוֹסַפַּת נִרְנַח"י הַנּוֹכַח ע"י עַסַּמ"צ. יוֹד הָא וְאוּ הָא
 אֲח"כּ יְכוּיִן לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּרְנַח"י הַנּוֹכַח לְמִזְמַן לְמַלְכוּת דְאֲצִי"ע. יוֹד הָא וְאוּ הָא
 דְאֵילוֹת וְלִזְקוּפָם וְלְהַעֲלוֹתָם ע"י עַסַּמ"צ. יוֹד הָא וְאוּ הָא
 יוֹד הָא וְאוּ הָא